Kalász István

Minik

*G. ellenzéki volt. Írt posztokat, röplapokat, hogy ez így nem mehet tovább. 1968 követője volt. G. váratlanul ösztöndíjat kapott, a három éve megjelent kötetére ezüst díjat. Aztán „A politika és a művészet szabadsága…" konferenciára delegálta a minisztérium. Szófiába. G. elfogadta, elment. G. átállt, mondták erre követői. És egy munkatárs a hivatalban becsukta G. aktáját, majd feltette a polcra.

*Mert mozog a föld, azért… mondta az igazgató új barátnője, miután mellélőtt. A titkárok röhögtek, az őz futni kezdett a tisztáson át. A fák felé. De nem mozog, mondta az igazgató, a vállához emelte a puskát, célzott és meghúzta a ravaszt.

Buli, konyha, Youtube-ról szól zene, drága whisky, aztán egyszer csak... *mindenkinek van egy álma…* szól Dylan, Dead Can Dance után, zavar a logaritmusban, mondja valaki. Nevetünk. És dúdoljuk… *van egy álma…* Aki dohányzik, kihajol az ablakon, ki a sötétbe, aztán megint jön a mi zenénk… come writers and critics, who prophesize with your pen…

*Az idős költőt levezették a hivatali pincébe. Itt tartjuk az aktákat, mondta a fiatalember. Önről akkoriban tizenkét akta készült. Az öreg költő nézte a vaskos köteteket a polcon, nekem csak tíz könyvem jelent meg, mondta végül, de rólam kettővel több. A fiatal munkatárs azt mondta, ilyen ma már nem fordul elő. Ma minden elektronikusan rögzül. Aztán megkérdezte, hogy akar-e még az író valamit tudni.

*A miniszter után a helyettes is rámutatott, hogy demokrácia van, az embereknek nem kell félniük. És amikor a harmadik szónok is arról beszélt, hogy ma már szabadon lehet véleményt nyilvánítani, a teremben némán, mozdulatlanul ültek az emberek.